

őhöz is valaki, nem lesz teljesen egyedül a világban. Azon az éjszakán szépet álmódott. Bölcsőben feküdt, apró baba volt, piros szájú, rózsás csöppség. Valaki gyengéden ringatta a bölcsőt, melegség volt, s jó illatok, talán a sült kenyér illata, nem tudta pontosan. Szerette volna kinyitni a szemét, talán hogy meglássa, ki ringatja, de akárhogy próbálkozott, nem sikerült. Hirtelen szárny-suhogást hallott, arcát lágy szellő érintette meg, majd lassan bölcsőtől felemelkedett, s mint egy tollpihét lebegtette a szél. Végtelen kék víz fölött szállt, néha teljesen közel a vízhez. Azt gondolta akkor, angyalok repítik, s tudta, hogy elragadták attól, aki a bölcsőt ringatta, de nem félt, mert érezte, hamarosan megint találkozhatnak. Valaki, talán az angyal, megkérdezte tőle, tudja-e, ki ringatta a bölcsőt, és ő, noha egy pillanattal előbb még nem tudta, azt felelte, igen, tudom, az anyám, aztán sokáig elgyönyörködött ebben a szóban, mert annyira szépnek találta. Amikor felébredt, sokáig hallotta még ezt a szót úgy csengeni, mint álmában, úgy, ahogy soha senki ki nem ejtheti.

Ettől kezdve úgy élt, hogy amikor csak tehetett, vette a kiskapát, a locsolókannát, s indult a temetőbe. Padot is csináltatott, s ott üldögélt nemcsak a meleg nyári délutánokon, hanem ősszel is, amikor a bágyadt napfényben imbolgyogva vitorláztak lábai elé a rozsdás levelek, s tavasszal is az akác- és bodza-illatú levegőben. Az anyám, felelte mindig, valahányszor megkérdezték, kije fekszik a csupavirág halom alatt, az anyám, mondta, s erősen figyelt, mikor hangzik éppen úgy ez a szó, olyan gyönyörűségesen, ahogy azt álmában ki tudta mondani.

KOPASZ MÁRTA: TÜNDERKÉK